

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118780752.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Men for rigtig at finde sig til Rette, maa man sætte sig ind i denne Egns ejendommelige Natur, og forstaa, at det ikke er et Bjærgland, man færdes i, men en Højslette, som ved Vandflod er bleven kløvet, gennemgravet og udskyllet, hvorved Stenen er kommet frem snart som Furernes Vægge, snart som Ruiner midt i dem, saa at Klipperne mindre danne den ophøjede Del af Landskabet end dets Fordybninger. Derfor undres man i Begyndelsen over at se en frodig grøn Mark runde sig oppe over en brat Klippevægs ru Stenhud, som en Fløjelssadel paa en Elefant, og man forbavses ved, efter at have gaaet gennem bølgende Rugmarker, under sine Fødder at se et af disse vilde og forrevne Klippepartier med en Uendelighed af Tinder og Taarne og hundred Fod høje Sandstenskegler. I Begyndelsen ærgrer man sig næsten lidt over denne Modsætning, men man ender med at holde af den. Og ovenpaa denne Højslette med et Klippeland under sig, er saa igen disse enkelte Bjærg skudt op, der paa Afstand væsentlig give Landet dets Physiognomi, et vortet Physiognomi, hvis jeg tør bruge et uædelt Billede; thi sete i nogle Mils Afstand ligne de mest af Alt Kæmpevorter, disse "Stene", enten de nu kaldes Kongestenen, Pavestenen, Liliestenen og hvad de alle hedde; ja selv det totusind Fod høje, uendelig langstrakte Snebjærg er kun en mere storartet Variation. - Enkelte, som de forbundne Vinterbjærg, emancipere sig ganske vist fra Typen, men de ere ogsaa lige paa Grænsen, og efterhaanden som man kommer ind i "det Bøhmiske", bliver en almindeligere Bjærgnatur fremherskende. Rigtignok ligger allerede "Schneeberg" inde i Böhmen og overhovedet er Grænsen mellem Bjærgformerne ikke trukken saa skarpt som den mellem Kaffe-Kvaliteterne: for denne er i den første bøhmiske Flække saa fortrinlig, som om man allerede var i Karlsbad, medens man i den sidste sachsiske drikker den berømte "Bliemchen-Kaffee", et Dekogt, der skylder sit Navn den Egenskab, at man igennem det kan se en lille Blomst, som er malet i Bunden af Koppen.